

ALFONS CUCO:

«La sentència no s'ajusta a dret»

Alfons Cucó, membre històric i historiador del valencianisme polític, catedràtic, senador del PSOE, ha estat un dels pocs càrrecs d'aquest partit que ha declarat públicament —en un article en un diari de València del 22 d'aquest mes— la seua preocupació per la sentència que entrebanca l'ús del català a les aules universitàries. Ara comenta els seus punts de vista.

—*Al seu article vostè defensava que la sentència podia tenir uns efectes negatius més enllà de la universitat.*

—Jo explicava en l'article a què fa referència que la sentència, en principi, em sembla contradictòria amb el procés de normalització que està produint-se al País Valencià. Crec que el caràcter oficial que l'estatut reconeix a la llengua es contradiu amb una sentència penalitzadora i punitiva. Aquesta contradicció s'haurà de resoldre als tribunals d'apel·lació corresponents, perquè, si no, això produiria un desfasament evident entre un procés emparat per la llei i una sentència que el que fa es posar-hi barreres.

—*S'ha mantingut la teoria que la sentència únicament afectava la institució universitària.*

—Bé, estrictament és així. Només es jutja, pel que jo sé, un acord universitari. Ara, des del meu punt de vista personal, tinc la impressió que això afectaria àmbits extrauniversitaris. És un precedent important que pot entrebanca molt tot el procés normalitzador. Ara, m'agradaria puntualitzar que no tinc més informació sobre el tema que la que pot tenir un ciutadà normal; les meues impressions són personals.

—*¿Com valoraria vostè la manca de preses de posició per part de les institucions autonòmiques davant un obstacle que pot acabar afectant-les?*

«Amb aquesta sentència, hi ha una contradicció de caràcter jurídic amb la realitat política del país, i estic segur que no s'ajusta a dret.» És l'opinió d'Alfons Cucó, senador del PSOE per València i amb una trajectòria íntimament lligada a la Universitat valenciana.

E. Sòria

i sobre la normalització de la llengua molt antigues, i he cregut en un moment donat que era una obligació moral meua opinar al respecte, i això és absolutament independent del fet que ocupe un càrrec públic o no. D'altra banda, tinc la convicció que hi ha molta gent que comparteix la meua ideologia política i que manté opinions similars a les meues, no és que jo siga una *rara avis* en aquest cas.

—*¿El fet d'haver estat professor a la Universitat de València potser ha influït en la seua comprensió del problema?*

—Jo he estat i sóc professor de la universitat, encara que ara estiga en

«Un precedent que pot entrebanca tot el procés normalitzador.»

—No seria correcte per la meua banda fer judicis de valor sobre el que els altres fan o deixen de fer. Jo en faig la meua valoració com a ciutadà, res més.

—*Però vostè és conscient que és un dels pocs càrrecs públics valencians del PSOE que s'han mostrat preocupats per la qüestió i han advertit dels perills que entranya.*

—Jo, primer que res, sóc un ciutadà, que té unes conviccions polítiques

excedència. És el meu ofici. Vam ser uns quants els que vam pensar que era factible i positiu fer classes en català a la universitat, inclús durant la dictadura, i tinc la seguretat que aquest és un procés social que no s'aturarà. Sens dubte, si jo tornàs el mes que ve a la universitat, faria les classes en català. Això no s'ha de frenar. Evidentment, amb la sentència, hi ha una contradicció de caràcter jurídic amb la realitat política del país, i veurem

com es resol això. Insistesc, de tota manera, que tinc la seguretat que la sentència no s'ajusta a dret i que els tribunals d'apel·lació, que són diversos, ho reconeixeran. Altrament, es posaria en solfa els processos de normalització lingüística en qualsevol comunitat amb llengua pròpia.

—Algú ha dit que aquestes dificultats han aparegut a la Universitat per voler anar massa ràpids. ¿Realment s'hi pot parlar d'excés de velocitat?

—La veritat és que no sé, perquè fa quatre anys que mantinc només un contacte indirecte —pels amics— amb la institució universitària, si l'acceleració és excessiva o no. Ara, sí que puc dir una cosa: hi ha uns drets reconeguts per l'estatut i intentar impedir a un professor que utilitze la seua pròpia llengua quan aquesta té un caràcter oficial i, a més, està emparada per la institució autònoma universitària no em sembla precisament una qüestió d'acceleracions. Des del meu punt de vista, el que cal és donar, almenys, una situació despenalitzada al valencià. No voldria entrar ara en problemes, complexos, com què significa cooficialitat o bilingüisme. Però és evident que mentre el català no tinga les mateixes possibilitats que el castellà estarà en clara inferioritat. Tot el que tendesca a igualar ambdues llengües no pot ser considerat una acceleració.

—Al seu parer, ¿com respon la societat valenciana als esforços normalitzadors? ¿Els conflictes són inevitables?

—Bé, la societat no és homogènia. Certs sectors socials han respost d'una manera francament positiva a la normalització, que al País Valencià és un fenomen sense precedents des de fa segles. Això no ha produït a penes tensions socials furibundes. N'ha produït de localitzades, alguna comarca concreta o petits sectors socials. Hi ha determinats segments socials, i això sempre s'ha sabut i no ho descobrirem ara, que han estat enemics de l'idioma i hi han reaccionat violentament, a les ciutats d'Alacant i de València, en alguna comarca castellano-parlant, però són fets aïllats i esperables. En general, els incidents lingüístics han estat ben escassos i la resposta per tant, positiva i esperançadora. Aquesta no cal que siga necessàriament una societat lingüísticament conflictiva. Es poden trobar solucions equilibrades, però aquestes solucions passen perquè el català pugua recuperar els àmbits que li són propis en condicions d'igualtat. □

PINORD[®]

Reynat[®]

NOBLES I FINES BOMBOLLES

